

Arrest

nr. 69 491 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2011 leggen verzoeker en mevrouw S.C.L.R., van Belgische nationaliteit een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van burgerlijke stand van de gemeente Beveren. Dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 2 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.03.2011 door Antonio E.M. (...), geboren te L. (...) en van Angolese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij en de partner elkaar minstens één jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen OF één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, OF dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB. 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar de data door betrokkene zelf aangebracht werd. De echtheid ervan kan dus niet nagegaan worden.*
- De voorgelegde facturen van 'Proximus' en 'Prijzenkoning' dateren beiden van minder dan een jaar voor de aanvraag en kunnen dus niet aanvaard worden als bewijs van stabiliteit en duurzaamheid van de relatie.*
- Er kan getwijfeld worden aan de rechtsgeldigheid van het aangebrachte huurcontract daar de handtekening van betrokkene of de partner ontbreekt. Bovendien is er noch in het rijksregister, noch op de aangebrachte documenten enig spoor te vinden dat betrokkene en zijn partner op dat gemeenschappelijk adres hebben samengewoond.*

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Eerste onderdeel;

Dat verzoeker conform de op 7 maart afgeleverde bijlage 19ter de aangevraagde documenten heeft neergelegd.

Dat dit ook uit de bestreden beslissing blijkt.

Dat de tegenpartij aanhaalt dat de foto's niet kunnen aanvaard worden als een voldoende bewijs van de relatie daar de data's door verzoeker zelf aangebracht werden.

Dat dit totaal niet met de realiteit klopt zoals dat ook uit het administratief dossier blijkt.

Dat de neergelegde foto's werden afgeprint van een website en dat de referte van deze site duidelijk onderaan de betwist stukken te vinden is.

Dat tegenpartij dus zeer gemakkelijk de echtheid van deze stukken kon onderzoeken.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dat de er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat;

“Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake diende gegevens” (RS n° 58.328, 23.02.96).

Dat dit in casu duidelijk niet het geval was.

Dat tegenpartij ook twijfelt aan de rechtsgeldigheid van het aangebrachte huurcontract daar de handtekening van verzoeker of van zijn partner ontbreekt op dit stuk ontbreekt.

Dat het belangrijk is te preciseren dat het neergelegde stuk de door de eigenaar ondergetekende kopie is. Dat het door partijen ondergetekende origineel zich logischerwijze in de handen van de eigenaar bevindt.

Dat tegenpartij de situatie zorgvuldig had moeten onderzoeken en dat er bijkomende informatie over de situatie kon aangevraagd worden, wat in casu niet gebeurde.

Dat dit, gezien de elementen van het dossier, geen correcte manier van handelen is.

Dat de bekritiseerde beslissing duidelijk behept is met afwezigheid van motivatie en dondermeer de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu de aangebrachte bewijzen voor het duurzame en stabiele karakter van de relatie niet afdoende zijn en aldus niet wordt aangetoond dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben. Tevens wordt voor elk van de door verzoeker bijgebrachte bewijzen gemotiveerd waarom deze als onvoldoende worden bevonden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat verwijst naar de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 11 van de Vreemdelingenwet, gezien noch zijn aanvraag werd ingediend, noch de bestreden beslissing werd genomen op grond van voormeld artikel.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

*2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.
(...)*

*De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.
(...)"*

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert 1 ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

Het komt aan de vreemdeling toe, die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Bij de indiening van de verblijfsaanvraag werd vastgesteld dat verzoeker zijn geldig paspoort, een gelegaliseerde en vertaalde geboorteakte en een verklaring van wettelijke samenwoning voorlegde. Tevens werd hem expliciet gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 6 juni 2011 *"bewijzen van minstens 1 jaar relatie of 1 jaar samenwoning of gemeenschappelijk kind"* voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Beveren op 25 mei 2011 de stukken overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die door verzoeker bijkomend werden ingediend. Het betreft een huurcontract op beider naam, ingaand op 1 januari 2009, 4 foto's en een telefoonrekening van november 2010 op naam van verzoekers partner.

De bestreden beslissing motiveerde aangaande de voorgelegde bewijzen dat ze geen afdoende bewijs vormen en geeft telkens aan waarom. Verweerder motiveert dienaangaande het volgende:

"(...)

•De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar de data door betrokkene zelf aangebracht werd. De echtheid ervan kan dus niet nagegaan worden.

•De voorgelegde facturen van 'Proximus' en 'Prijzenkoning' dateren beiden van minder dan een jaar voor de aanvraag en kunnen dus niet aanvaard worden als bewijs van stabiliteit en duurzaamheid van de relatie.

•Er kan getwijfeld worden aan de rechtsgeldigheid van het aangebrachte huurcontract daar de handtekening van betrokkene of de partner ontbreekt. Bovendien is er noch in het rijksregister, noch op de aangebrachte documenten enig spoor te vinden dat betrokkene en zijn partner op dat gemeenschappelijk adres hebben samengewoond.

(...)"

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling van verweerder van de door hem ingediende stukken. Zo meent verzoeker aangaande de foto's dat verweerder deze wel op hun echtheid kon onderzoeken, nu de data niet door hemzelf werden aangebracht maar de foto's werden afgeprint van een website en de referte van de site duidelijk werd vermeld.

Uit het administratief dossier blijkt dat er vier foto's werden bijgebracht door verzoeker. De eerste foto bevat geen toelichting, ook geen datum, op de tweede foto staat vermeld *"oud-nieuw, van 2009 naar 2010, samen met vrienden gevierd in A. (...)"*. Op de derde foto staat *"Angolees feest van Angolese*

ambassade in Brussel" vermeld. Enkel de vierde foto bevat een verwijzing naar een website zoals verzoeker betoogt. De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt met zijn argument dat alle foto's konden worden geverifieerd via een website die wordt aangegeven. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bewijslast bij verzoeker ligt. Wanneer hij aldus foto's bijbrengt van een bepaalde gelegenheid, kan hij de bewijskracht van deze stukken verhogen door objectief verifieerbare stukken bij te brengen, zoals bijvoorbeeld de uitnodiging voor het feest op de ambassade. Gelet op de stukken die door verzoeker werden bijgebracht, is het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van verweerder te motiveren dat *"De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar de data door betrokkene zelf aangebracht werd. De echtheid ervan kan dus niet nagegaan worden"*.

Verzoeker is het evenmin eens met de motieven aangaande het huurcontract. Hij betoogt dat het origineel dat door alle partijen werd ondertekend in handen is van de eigenaar. Hij meent dat verweerder dit dan ook beter diende te onderzoeken en bijkomende informatie kon vragen.

De Raad stelt vast dat de motieven die verweerder opgaf in de bestreden beslissing aangaande het huurcontract tweeledig zijn. Verzoeker weerlegt de motieven dat *"er noch in het rijksregister, noch op de aangebrachte documenten enig spoor (is) te vinden dat betrokkene en zijn partner op dat gemeenschappelijk adres hebben samengewoond"* niet. Uit deze motieven blijkt overigens dat verweerder wel degelijk de bijgebrachte bewijzen verder heeft onderzocht en zich voor zijn vaststellingen niet louter heeft beperkt tot het ontbreken van de handtekeningen, zoals verzoeker lijkt aan te geven.

De Raad wenst er tenslotte nogmaals op te wijzen dat de bewijslast van de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie volledig bij verzoeker ligt, nu deze een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden indient op deze grond. Uit het dossier blijkt dat verweerder zorgvuldig is tewerk gegaan door aan verzoeker bijkomende bewijzen op te vragen en hem hier drie maanden de tijd voor te geven. Verzoeker had aldus voldoende tijd om met alle middelen van recht zijn duurzame relatie met mevrouw S.C.L.R.. aan te tonen. Verweerder heeft een ruime discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de door verzoeker bijgebrachte stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verschillende stukken heeft onderzocht en oordeelde dat deze niet afdoende zijn ten bewijze van de duurzame relatie. Verzoeker slaagt er met zijn betoogt niet in om aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Verzoeker geeft ook niet aan welke bijkomende documenten hij nog had willen voorleggen, indien verweerder hem hierom zou hebben gevraagd. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN